

MR BEAST

NEBEZPEČNÉ HRY

JAMES PATTERSON

NEBEZPEČNÉ HRY

MR BEAST

NEBEZPEČNÉ
HRY

JAMES PATTERSON

Překlad
Pavčina Buzková

Harper
Collins

Název anglického originálu: The Most Dangerous Games

Český název: Nebezpečné hry

Autor: MrBeast & James Patterson

Překlad: Pavlína Buzková

První vydání: William Morrow, An Imprint of HarperCollinsPublishers, 2026

Grafika české obálky: Robert Dąbrowski

Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková

Jazyková redaktorka: Bohdana Hyťhová

Jazyková korektorka: Dana Wotřelová

© 2026 by MB B&A, LLC

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026

Materiály na odkazovaných webových stránkách uvedených v této knize nejsou majetkem společnosti HarperCollins Publishers. HarperCollins odmítá jakoukoli odpovědnost za následky vzniklé používáním materiálů obsažených na těchto stránkách. Veškeré takové materiály mají pouze doplňkový charakter a nejsou součástí knihy. Vlastníci těchto materiálů si vyhrazují právo kdykoli podle vlastního uvážení webové stránky uzavřít.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy a události v této publikaci, kromě těch, které jsou zjevně veřejně dostupné, jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: © Zoe Van Dijk

Grafika původní obálky: © David Curt I S

Grafika knihy: Alison Donalaty

Foto autorů: © Tyren Redd (MrBeast) & © Emilio Guede Jr (Patterson)

Všechna práva vyhrazena.

Ilustrace – Patrick Arrasmith: hromada peněz, šachové figurky, batoh a turistické boty, vystřelovací nože, kosatka dravá, žralok, pavouci, hadi, sněžná rolba, drony, džunglová stezka, ledovec Erebus, podzemní tunel, výbuch bomby, Hostitel, Burdž Chalífa, rakev, jehla, letecká havárie a ruce.

Ilustrace – Steven Noble: mobilní telefon, člun Zodiac, vrtulník, rakety, Měsíc, stany, skalní stěna, maják, náhrdelník, topografická mapa, svítilna a megafon.

Všechny ostatní obrázky byly poskytnuty se svolením služby Adobe Stock.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-291-2936-7 (EPUB)

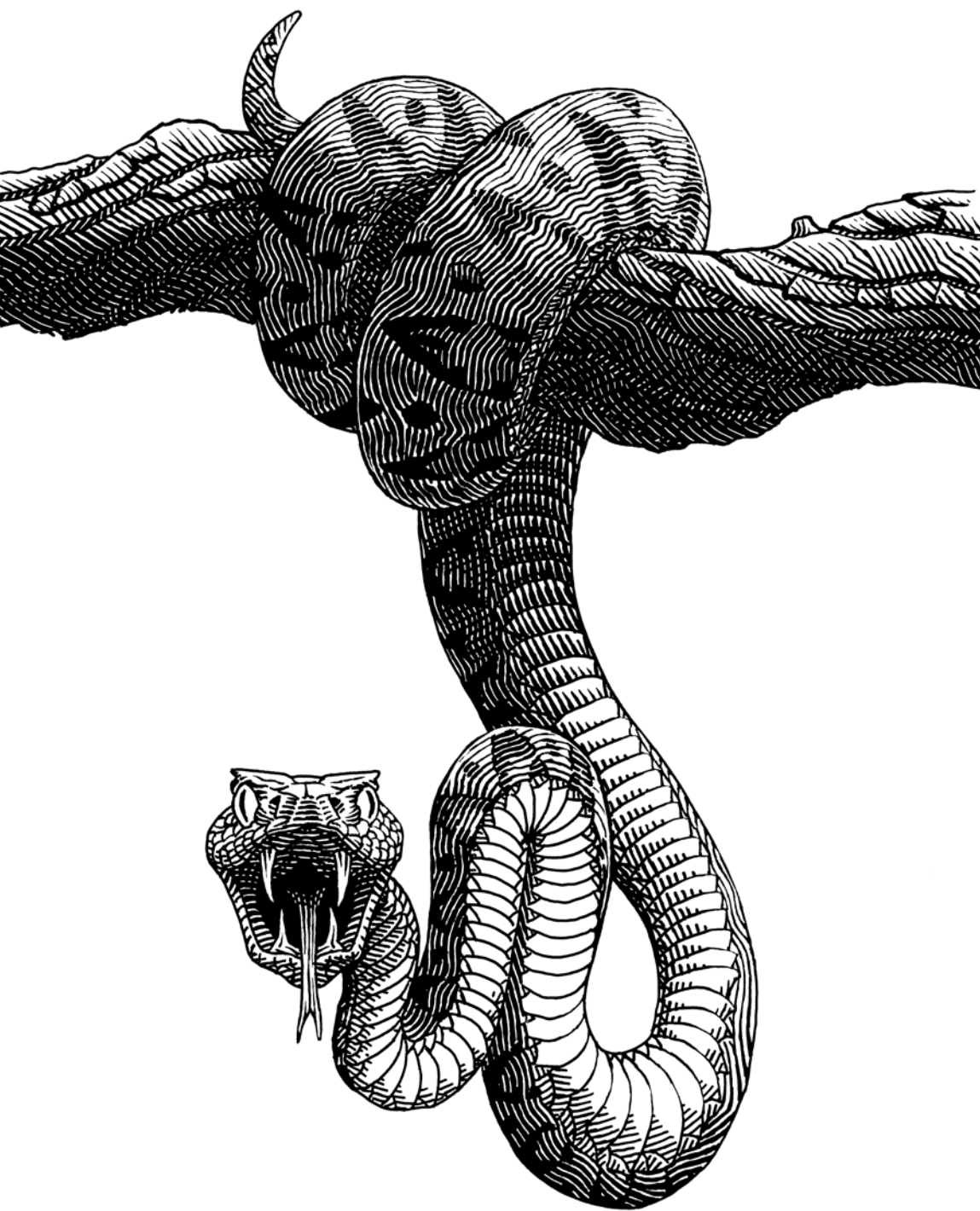
ISBN: 978-83-291-2937-4 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2938-1 (PDF)

NEBEZPEČNÉ HRY

HRÁČI

(NEÚPLNÝ SEZNAM)

ALEK. Aleksandra Andrichová, vysokoškolačka ze šedivého a bezútěšného východoevropského města kdesi v oblasti Karpatského oblouku. Spolu s matkou tvoří poslední zbytek rodiny. Jejich již tak pevný vztah se ještě utužil nutností mnoho let přežívat ve světě, který byl definován zvukem sirén a nucenými evakuacemi. Je to tvrdá a vynalézavá soupeřka, ale zároveň má pevný charakter a je věrná, soucitná a spolehlivá přítelkyně. Dokáže velice citlivě detekovat nátlak a manipulace obsažené v oficiálních dokumentech a usneseních. **HRAČKA ČÍSLO 9.**

AMOS. Vyznamenaný veterán elitní zásahové vojenské jednotky působící v nárazníkové zóně východního Středomoří. Amos je tichý a přemýšlivý muž, který navzdory rokům, které strávil v bojích, nebo snad právě díky nim, hluboce věří v mír. **HRAČ ČÍSLO 17.**

ANT. Ant Tipton je bývalým členem Britského královského námořnictva, který momentálně řídí soukromou vojenskou společnost. Je to oportunista, který velice dobře dokáže destabilizovat a rozvrátit prostor, v němž se pohybuje. Zdá se, že by pro své vítězství udělal cokoli; zřejmě by dokázal obětovat i své spoluhráče. **HRAČ ČÍSLO 3.**

CARLOS. Tento Kolumbijec kdysi ve své zemi profesionálně bojoval a během kariéry na svém kontě nezaznamenal jedinou porážku. Carlos Lopez vystoupal po kariérním žebříčku jihoamerických podnikatelských skupin v době, kdy se na celém kontinentě hroutila zásobovací infrastruktura a kdy v oblasti

severních And nebylo výjimečné, že se bez varování a ze dne na den zavíraly hranice. Má i nelegální kontakty. **HRÁČ ČÍSLO 39.**

CONNER. Absolvent vojenské akademie ve West Pointu, držitel Rhodesova stipendia, nejmladší kongresman, jakého kdy zvolili v Kentucky. Conner Lynch však politiku opustil a moderuje populární podcast s neutuchající nadějí, že takto může pro svou zemi vykonat něco užitečnějšího. **HRÁČ ČÍSLO 156.**

ELENA. Populární španělská investigativní reportérka z Madridu, přitažlivá, schopná a laskavá. Elena Torresová má v hlavě velké plány; až pověsí na hřebík svou televizní kariéru, chce se stát ve své zemi ministerskou předsedkyní. **HRÁČKA ČÍSLO 87.**

HANNAH. Hannah Wagnerová, která se narodila a vyrostla v německém Hamburku, od útlého věku projevovala mimořádnou inteligenci a ve svých osmnácti letech si již vydobyla pevnou pozici na Massachusettském technologickém institutu. Hannah ale není jen skvělá inženýrka. Má i vysokou emoční inteligenci, vládne hlubokou empatií a na svůj věk je mimořádně moudrá. Je dcerou dvou hamburských policistů a všímá si dění a vzorců kolem sebe tak přirozeně a mimoděk, jako si jiní lidé všímají počasí. Její otec po odchodu do důchodu začal pracovat jako instruktor sebeobrany. **HRÁČKA ČÍSLO 222.**

JACK. Jack McHenry pochází z Houstonu a je bývalým praporčíkem elitní jednotky lehké pěchoty Army Rangers. Když bylo Jackovi deset, zachránil z požáru, který propukl v jeho pěstounském domově, šest mladších dětí. Jack je přirozený

vůdce, kterému se však od posledního nasazení v zahraničí nedaří v neustále se měnícím a neklidném světě přiměřeně uplatnit. **HRÁČ ČÍSLO 711.**

LUCA. Ital, policejní inspektor z Říma. Poté, co se mu podařilo předejít teroristickému útoku, k němuž mělo dojít přímo ve Vatikánu, obdržel medaili za statečnost. Navzdory nesporným pracovním úspěchům se ale považuje především za manžela a otce; jeho policejní kariéra je na místě druhém. Luku Tommasiho má každý rád. **HRÁČ ČÍSLO 112.**

MARCELO. Marcelo Oliveira pochází ze Santiaga de Chile, kde se stal nikdy neporaženým mistrem v brazilském jiu-jitsu. Vyzařuje tichou sebedůvěrou člověka, který nezná porážku – od fotbalu až po lásku. **HRÁČ ČÍSLO 638.**

REG. Australský zlatý medailista v desetiboji a světoznámý atlet. Další zlatou medaili získal za ragby. Reg Drummond je jedním z favoritů na vítěze těchto her, stejně jako tomu bylo na olympiádě, kde pak před zraky celého světa skutečně zvítězil. **HRÁČ ČÍSLO 2.**

RUPERT. Rupert Chadwick se narodil v chudinské čtvrti v anglickém Manchesteru jako potomek druhé generace indických přistěhovalců. Je vynikající student a zdatný atlet, ale nejúžasnější na něm je to, že je mu teprve čtrnáct let. Je podobně zázračným dítětem jako Hannah Wagnerová. **HRÁČ ČÍSLO 930.**

SAAD. Saad se přihlásil k vojenskému letectvu své země jako dobrovolník a navzdory královskému původu odsloužil celý výcvik v oblasti, kde je vše ovlivňováno nelidským vedrem a penězi. V celé soutěži jde zdaleka o nejbohatšího účastníka. Princ Saad al-Harbi věří ve fair play. Dokud ovšem nezačne prohrávat. **HRÁČ ČÍSLO 7.**

WYATT. Devatenáctiletý Wyatt Jordan prožil celý svůj dosavadní privilegovaný život v New York City. Navzdory tomu dosáhl v úvodním testu způsobilosti nejvyššího skóre ze všech soutěžících. Je vynalézavý, charismatický; je to přirozený vůdce a člověk, který má schopnost za všech okolností přežít. Dokáže se vyjadřovat a je vybroušený řečník, ale je v něm ještě něco víc. Když musí, dokáže brilantně a naprosto přesvědčivě lhát. **HRÁČ ČÍSLO 77.**

ZHI. Ve své zemi naprosto zbožňovaný čínský atlet Lin Zhi bude nucen soutěžit proti svému bratrovi Lin Jianovi (**HRÁČ ČÍSLO 21**), mistru ve skocích do vody, který nemá žádný problém nastoupit v soutěži proti komukoli. Tyto hry je poprvé v životě uvedou do situace, kdy budou ve stejné disciplíně stát proti sobě. **HRÁČ ČÍSLO 20.**

HOSTITEL. Tato záhadná a téměř netělesná postava dokáže vzbudit několika slovy ledový strach v srdci každého hráče. Gestem či úsměvem totiž ovládá a mění jejich životy i osudy. Snad nejzáhadnější na něm je to, že nikdo netuší, jaký je jeho skutečný záměr.

JIMMY. A tohle už je samtoný Jimmy Donaldson, známý také jako MrBeast. Je to světoznámý autor tvůrčího obsahu, který se proslavil sofistikovanými hrami a nejrůznějšími internetovými výzvami. Jimmyho oslovili organizátoři her, aby jim pomohl naplánovat jejich mimořádnou náročnost. Vášnivě věří v hlubší smysl, který hry takového typu mají – přinejmenším se to týká těch, za jejichž vytvoření mu někdo zaplatil. Je přesvědčen o tom, že ten pravý člověk se správnými zdroji může změnit úplně všechno na světě. Je inteligentní, poctivý a velice loajální. Nebojí se postavit za hráče, když má pocit, že se něco velice nešťastně zvirtlo.

DOPIS

Dopis byl organizátory rozeslán jednomu tisíci potenciálních účastníků páté řady her, z nichž vzejde Jediný vítěz. Obálka dopisu byla zlatá a opatřená velmi známým logem – všichni věděli, že jde o poznávací znak youtubera, který se na celém světě proslavil pod přezdívkou MrBeast. Dopis se nemohl dostat do rukou někoho, kdo se neúčastnil závěrečné fáze her. Tehdy se mělo za to, že přísné utajení bylo zajištěno z důvodů diskrétnosti a respektu k soukromí pozvaných. Ve skutečnosti však šlo od samého začátku o něco úplně jiného – o manipulaci a o moc.

Ahoj lidi,
píšu vám já, Jimmy. MrBeast. Vážně.

Nejdřív ze všeho: **gratuluju!**

Přesně vím, co si myslíte. **Vždyť já jsem se nikam nepřihlásil.** To je fakt. Ale chvílku vydržte a dovolte mi, abych vám to celé vysvětlil, protože tohle je ten nejdůležitější dopis, který jsem kdy komu poslal. A vy díky němu dostanete šanci, jaká se naskytne jednou za život. Nebo spíš jednou za tučt životů.

Byli jste po velmi pečlivém zkoumání vybráni k účasti v soukromé soutěži, která soukromá také zůstane. Ne kvůli tomu, že by kolem ní někdo chtěl vytvářet nějakou tajuplnou auru. Ale proto, že kdyby se tohle dostalo na veřejnost, všechno by přes noc zachvátil chaos.

Tahle soutěž bude spočívat v sérii testů a úkolů, které jsou náročnější než cokoli, co jste kdy zažili. A na rozdíl od toho, jak to většinou dělám, jejich plnění **nebude** natáčeno, přenášeno televizí, nenajdete je na streamovacích platformách. Neobjeví se nikde na internetu.

Žádné publikum. Žádná popularita.

Jen hry.

Bude to souboj o nejvyšší výhru a nejvýznamnější příležitost, jaká byla kdy komu poskytnuta. A je to taky nejnáročnější, nejblažnivější a nejlukrativnější soutěž, do které jsem se v životě zapojil.

Ve všech ohledech.

Jediný vítěz této hry dostane miliardu dolarů.

Ano, čtete správně. Vítěz bude jeden. A dostane jednu miliardu dolarů. Peníze ale nejsou tím hlavním důvodem, proč tady jste.

V sázce je mnohem víc než peníze.

Skutečnou výzvou je nalezení jedné osoby, jen *jediné*, která bude moci použít veškerý svůj talent a schopnosti k tomu, aby nás všechny pomohla zachránit, než bude příliš pozdě. Jsme totiž daleko blíže záhubě, než si myslíme. A organizátoři těchto her jsou přesvědčeni, že hrozící katastrofa nemůže být odvrácena, jestliže se lidé rychle nesjednotí - a jestli se nenažde člověk, který bude schopn pohnout světem.

Možná vám připadá bláznovství takhle to říct, nejde ale zdaleka jen o nekonečný řetězec válek, které se každou chvíli rozhoří na nejrůznějších místech celého světa.

Jde také o zhroucení fungujících systémů. O opakující se nečekané blackouty. O zdroje pitné vody, na něž najednou nemůžeme spoléhat. O narušení dodávek potravin. O bouře a vlny horka, požáry a záplavy. Lidé jsou nuceni opouštět své domovy. Svět je v krizi pravdy a nikdo si nemůže být jistý tím, co je skutečné a co není; nikdo už netuší, čemu je možné věřit. Důvěra je komodita, která z našeho světa už prakticky vymizela.

Všichni to máme před očima. Každý den.

Ale já mám pořád naději, protože každý den vidím také to, že lidé dokážou zakročit a pomáhat. Proto jsem s organizátory zajedno v tom, že svět potřebuje někoho, kdo v nás všech tento pocit probudí a něco s tím udělá. To celé vyžaduje jedinou věc, která nám rychle dochází: důvěru.

Svět potřebuje lidi, kterým je možné důvěřovat.

Pozorně si přečtete, co vám píšu:

Já nejsem jedním z organizátorů těchto her.

Přišli za mnou a požádali mě o pomoc. Požádali mě, abych se zapojil do příprav, protože rozumím tomu, jak fungují hry, soutěže i lidé - a protože věří, že na této misi skutečně záleží.

Souhlasil jsem, protože i já tomu věřím.

A protože věřím i ve vás.

Jestliže tuto výzvu přijmete, stanete se součástí nejvýběrovější a nejrozmanitější skupiny soutěžících, jaká kdy byla sestavena: budou mezi vámi nejbystřejší mozky, lidé, kteří jsou nejlepší v řešení praktických problémů, nejtvrďší bojovníci ze zemí celého světa. Jste lidé, kteří se podívají do tváře *nemožnému* a nařídí mu, aby se pěkně posadilo někam do kouta a sklaplo. Jste lidé, kteří se podívají do tváře samotné Smrti a řeknou jí: *sorry, ale dnes ještě ne*.

A přesně toto svět potřebuje. Svět potřebuje **vás**.

Všichni jsme někdy zažili a viděli, co se stane, když nějaký člověk odstartuje něco *skutečného*. Tvůrce. Atlet. Sotva odrostlý kluk s mobilem. Zdravotní sestra. Učitel. Jejich hlas se šíří jako stepní požár, strhne s sebou miliony dalších. A když se tito lidé spojí, nemožné přestává být nemožným.

Proto tyto hry existují.

Proto jejich vítěz bude potřebovat finanční prostředky.

Jestliže vyhrajete tuto soutěž a stane se z vás *Vítěz* - dostanete miliardu. Dostanete prostředky a možnost něco podstatným způsobem změnit.

A tady jsou pravidla, která musíte přijmout, než řeknete ano:

1. **Všechno je přísně důvěrné.** Podepíšete smlouvy. Budete se řídit striktním protokolem. Ne proto, že je legrace mít nějaké tajemství. V těchto hrách nejde o publicitu a vše je pečlivě řízeno.

2. **Nejde o žádnou show.** Zopakuju to ještě jednou: nic se nebude živě streamovat, nic se nebude nahrávat. Nebude žádné publikum. Svět se o ničem nedozví. Pokud toužíte po pozornosti, nehlaste se.

3. **Hry budou nebezpečné.** Budou stanovena jasná pravidla a k dispozici bude lékařský dohled. Budou také existovat způsoby, jak ze hry vystoupit, pokud budete mít pocit, že už nemůžete dál. Ale - pamatujte na to, že můžete přijít ke zranění. **Můžete dokonce zemřít.** To není nadsázka. To je pravda.

4. Pokud tuto výzvu přijmete, rychle vás přesuneme. Nebude vám řečeno vše a najednou - a to schválně.

A ještě poslední věc:

Nikdo od vás nežádá, abyste se chovali jako hrdinové. Od jednoho každého z vás se žádá, abyste se stali člověkem, jehož ostatní budou následovat, když všechno přehluší strach.

Pokud řeknete ano, obdržíte další instrukce.

Jestliže odmítnete, nikdo se nikdy nedozví, že jste byli vybráni.

Ale ať to bude jakkoli, **vězte, že jste byli vybráni z nějakého důvodu.**

Těším se, že se brzy potkáme.

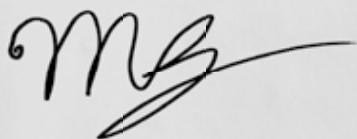
Začněte se mentálně i fyzicky připravovat na nejnebezpečnější hry vašeho života.

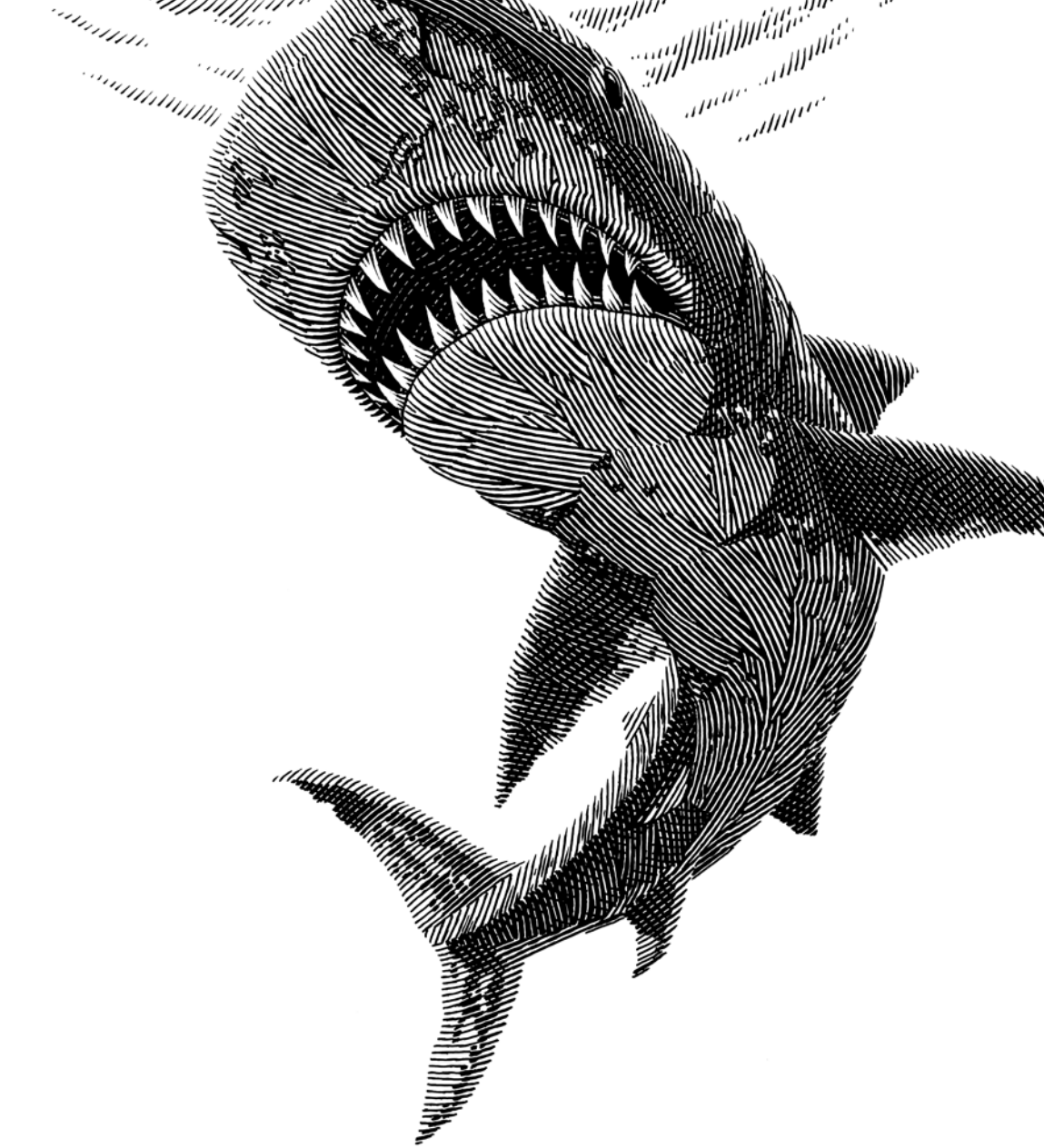
A buďte si jistí, že nakonec to bude stát za to.

Věřte mi.

Upřímně,

Jimmy Donaldson, aka MrBeast

A stylized, handwritten signature in black ink, consisting of the letters 'mg' followed by a long, sweeping horizontal line that extends to the right.

HRA ČÍSLO JEDNA

1

ALEK ANTARKTIDA

Může jeden člověk doopravdy zachránit celý svět?

Aleksandra Andrichová, Alek, je dvaadvacetiletá, skoro sto pětiosmdesát centimetrů vysoká a prověřená v boji. Přežila mnoho válek, které systematicky požirají zapadlý kout v oblasti Karpatského oblouku, kde žila. Její rodina prchá před zvukem sirén z jedné země do druhé tak dlouho, že by už nedokázala ani říct, ve které zemi ten útěk vlastně začal.

Varovali ji, že by mohla zemřít. A také ji ujišťovali o tom, že jeden člověk, ten pravý, může napravit a zachránit celý svět. Ale to se jí momentálně hlavou nehonilo. Užírala ji otázka, proč tady je. Proč jsou tady oni všichni. A ať už bude tím *Vítězem* kdokoli, opravdu bude schopen něco na světě změnit k lepšímu? Nebo bude ten vtip v tom, že ten někdo dokáže strhnout lidi, aby šli za ním?

Pro tuto chvíli však Alek hlavně potřebovala přežít první den v Antarktidě. Oblékli je všechny stejně: termo oblečení, plavecké brýle, chrániče obličeje. A ještě jedna věcička navíc, o které

nikdo nemluvil – plastový náramek, který těsně přiléhá k rukavici a hřeje ji na zápěstí. Sledovací zařízení. Měří srdeční tep, udává polohu, zaznamenává pohyb. Nikdy nespí. Znovu si uvědomí jeho teplotu a podívá se na jeho vnitřní stranu: MAJETEK H. HRY, INC.

S ostatními se mačkala v jednom z pěti člunů Zodiac, které si už nějakou chvíli razily cestu vlnami zálivu McMurdo k jejich cíli, ostrovu Ross. Už teď se jí ruce třáslly chladem, a to i navzdory silným rukavicím a zateplené nepromokavé bundě.

Poslední instrukce ohledně dnešního testu mají dostat po příjezdu na ostrov. To jim sdělil jejich Hostitel, či spíš jeho hlas, který poprvé slyšeli ještě v Ohiu těsně předtím, než je odvezli k čekajícím Zodiakům.

„Dnes začneme zjišťovat, kteří z vás jsou hodni toho, že byli vybráni, protože dnes naše hry opravdu začínají. Přeji vám každému hodně štěstí. A věřte mi: na ostrově Ross budete potřebovat víc než jen štěstí. Budete konstantně posuzováni a hodnoceni způsoby, které ani nezaznamenáte. Pořád vše monitorujeme. Dynamika a situace na mapě hry, kterým budete muset čelit, se budou prakticky neustále proměňovat.“

V Ohiu ještě zachytila jednu strohou útržkovitou poznámku, kterou většina hráčů ignorovala. „Nebudeme zachraňovat. Budeme řešit.“ Ale to jí nedávalo žádný smysl, takže to nechala být.

Ta slova v sobě ostatně měla tutéž chladnou hrozbu jako nouzové vysílání v rádiu. Ten tón znala, už ho v životě slyšela mnohokrát. Bylo jim od začátku vštěpováno, že žádný muž ani žena na celém světě nikdy nezažili hry tak nebezpečné, jako jsou ty, které mají před sebou. Pak jim vysvětlili pravidla. Alek se je

naučila nazpaměť, protože jí bylo jasné, že na nich závisí její život.

Bylo jim řečeno, že úplně všechno, co na cestě nastane, každá maličkost, poslouží k testování různorodého souboru jejich schopností. Tyto testy poté pomohou určit, kdo z nich má schopnosti vést a zachránit svět. Přemýšlela, jestli je to pravda; jestli je něco takového vůbec možné.

Ujistili je, že pravidla budou velice jasná. Že budou neustále a důsledně dodržována a vymáhána. Že všechno bude spravedlivé a fér.

To byla první lež.

A co víc, Alek se už teď bála, že pokud udělá jedinou chybu, její náramek přestane hrát a bzučet a někdo ji zapne do plastového pytle. Možná už během příští hodiny.

Do Zodiaku, v němž se Alek veze, narazila další prudká vlna a vymrštila ho do vzduchu.

Alek zadrží výkřik, který se jí rodí v hrdle.

Sevře ještě o něco pevněji kovové zábradlí, k němuž se tiskne. Z chladného kovu se odlomí kousky ledu a spadnou do tmavých vod zálivu.

Alek umí plavat, v tom problém není. Ale co bude, když se loď převrhne, ona skončí v mrazivé vodě a celé její tělo se pozvolna promění v kus ledu?

Co potom?

Další vlna, další náraz. Celým jejím tělem proběhl další šok. Úlek. Pak Alek sklouzla rukavice a led se jí zahryzl do dlaně. Je jí jasné, že teď už stačí jedna chyba a bude po ní. Sevřela zábradlí ještě pevněji ohbím paže.

V tom dopise stálo, že bude muset prokázat odvahu.

Tak buď odvážná právě teď, nabádala se v duchu. Navzdory větru a vodě kolem ní, navzdory tomu nepředstavitelnému chladu, který se ji tady, v zálivu McMurdo, pokoušel spolknout. Připadala si jako na konci světa.

Alek zabořila nohy do podlahy a zpevnila své sevření, aby neuklouzla po palubě a nespadla do vody. Připravila se na náraz další vlny, kterou k nim poslal Zodiak plující před nimi.

Pořádně se drž, říkala si v duchu Alek.

A zdaleka neměla na mysli jen to kluzké zábradlí.

Znovu začala myslet na svou matku. Chyběla jí teď víc než kdykoli jindy, na této zmítající se lodi, která ji odnáší kamsi do mrazivého neznáma. Doufala, že její matka je v bezpečí zpátky doma, v malém horském městečku, kde se usadily před dvěma lety. Ale sirény se nedávno začaly ozývat už i tam...

Alek je teď od matky dál, než kdy v životě byla. Rodiče ji i její sestru vychovávali k tomu, aby dokázaly snít – to s nimi byl ještě jejich otec, který je k tomu tak často nabádal.

To bylo ještě v době před nekonečnými nálety a evakuacemi, které změnily ten jediný svět, který znala, v živoucí noční můru.

Je jí jasné, že si musí pořád připomínat, proč tady je.

Opakovala si znovu a znovu, že tyto hry, které ještě předtím, než vůbec začaly, vypadají tak nebezpečně, jsou její šancí zařídit si život, jaký si pro sebe vždycky představovala, a o jehož dosažitelnosti ji její rodiče neustále ujišťovali.

A opakuje si to znovu a znovu. Obzvlášť tady a teď, když je zachvácená pocitem, že jí strachem vyletí srdce z hrudi, a když se jí chladný vítr zařezává do tváří jako ostrý nůž a znemožňuje ji

dýchat. Alek upřímně překvapilo, když zjistila, že se jí tiché slzy na tvářích okamžitě nezměnily v rampouchy.

Znovu ji zachvátila stejná bezmoc, jakou cítila doma, kdy byla její země uprostřed válečného šílenství, a útočila na ni v paralyzujících vlnách.

Ani na okamžik však nepocítila touhu vrátit se zpět. Dobře ví, proč tomu tak je: tato soutěž, tato šance, která jí byla spolu s ostatními poskytnuta, jí umožní dělat něco, co si nedovolila od doby, kdy kruté války roztrhaly její rodinu na kusy:

Alek má totiž najednou znovu možnost snít.

Snít o lepším světě pro sebe, pro svou drahou maminku a pro všechny ostatní. A v této chvíli, kdy doopravdy potřebuje sílu, ji posiluje vědomí, že je jednou z mála vybraných, s nimiž bude v průběhu několika dalších dní soupeřit o získání prakticky nepředstavitelného bohatství.

Pokud se tedy dožije předání šeku.

Miliarda dolarů.

Víc peněz, než by dokázala utratit za několik životů.

Stejně jako ostatní i Alek však ví, že v sázce je ještě něco mnohem významnějšího než hromada peněz: možnost stát se pro celý svět hrdinkou, jakkoli je to nepravděpodobná a bláznivá představa. Zvítězit může jen jeden z nich, jeden z tisíce lidí, které povolali ze všech končin světa na odlehle kukuřičné pole v Ohiu, kde se před několika dny potkali poprvé.

Teď ale nejdřív musí přečkat tento den. Během něj bude muset překonat zrádný ledovec známý jako *Erebus Ice Tongue*, kde každý krok může být krokem posledním.

To je první zkouška na nejchladnějším místě na Zemi.

Teď je ještě na pětimetrovém Zodiaku a plaví se ledovou vodou. Vedle ní stojí rusovlasá Němka, osmnáctiletá Hannah Wagnerová, hráčka číslo 222. Hannah je výjimečně nadaná dívka, která studuje oceánografii na Massachusettském technologickém institutu. Hannah má obrovský smysl pro detaily, které ostatním lidem unikají, třeba kde jsou umístěny reproduktory a kde nejsou kamery.

Vedle Hannah na boku štíhlé nepotopitelné lodi stojí Wyatt Jordan, hráč číslo 77, inteligentní vysokoškolák z New York City. Alek už teď vidí, že navzdory tomu, jak krátkou dobu se znají, je Wyatt do Hannah zakoukaný.

„Mužu k tobě být upřímná?“ obrátila se najednou k Alek Hannah Wagnerová. „Bojím se.“

Bylo to, jako by se k ní jen nepřesunula o něco blíž, ale jako by se jí dostala rovnou do hlavy. Už teď má Alek tuhle plachou a brilantní německou dívku velice v oblibě. V Ohiu se spřátelily téměř okamžitě. Alek měla pocit, že má druhou možnost být starší sestrou. Vnímá, jak je Hannah silná, ale stejně má silnou potřebu ji chránit, jak to tak starší sestry dělají.

„Jestli skončíme ve vodě, popadni mě za rukáv a pevně se drž,“ radí jí Alek. „Zvládneme to společně.“

„Když to říkáš, zní to velice snadno,“ řekne Hannah.

Alek se usměje. „Obvykle se mi daří působit klidnější, než ve skutečnosti jsem.“

V tom větru, který je bičuje do tváří, to není snadné, ale Hannah se také usměje. „Děkuju.“

„Za co?“

„Vím, že na mě dáváš pozor skoro od první chvíle, co jsme se setkaly, i když se snažíš, aby to nebylo poznat.“

„Jsi mi sympatická,“ pokrčí rameny Alek. „Už od samého začátku. A upřímně, vůbec si nejsem jistá, že bych ve tvém věku něco takového zvládla. Myslím, že jsi mnohem statečnější, než já kdy budu.“

„Ale prosím tě, přece nejsi o tolik starší než já.“

Alek se najednou zatváří velice vážně. „Ale ano. Jsem,“ pronese stroze.

„Možná, že bychom opravdu mohly jedna druhé pomáhat,“ pousměje se Hannah po chvíli ticha. „Nikdy jsem neměla sestru.“

„Já ano,“ poznamená Alek.

„A co se s ní stalo?“

„Umřela.“

„To mi je moc líto,“ zajíkne se Hannah.

Ne tak líto jako mně, chystala se zareagovat Alek, ale v tu chvíli poprvé ucítila hluboké vibrace prostupující pevným kaučukem člunu, zvláštní podvodní pulz. Něco do Zodiaku tvrdě narazilo tak tvrdě jako torpédo. Přid' se prudce naklonila vzhůru.

„*Velryba!*“ vykřikla Hannah ještě předtím, než si ostatní uvědomili, co se zrovna stalo. A pak s očima plnými hrůzy a fascinovaného úžasu před sebe roztřeseně napřáhla ztuhlou paži.

„*Kosatka!*“

Zodiac poskočil a naklonil se.

Voda ji udeřila do tváře. Chlad byl okamžitý a brutální. Převrhli se do zálivu McMurdo.

V tak ledové vodě člověk nejdřív přestane cítit ruce. Pak přestane přemýšlet, kmitne hlavou Alek.

Chlad ji svíral jako kleště. Plíce ji pálily a bolely. Bojovala vši silou, aby se dostala na hladinu, už teď měla nohy i ruce úplně ochromené. Když konečně dostala hlavu nad vodu a lapala po

dechu, zjistila, že je asi patnáct metrů od černobílé kosatky, největšího a nejohroživějšího stvoření, jaké kdy v životě viděla.

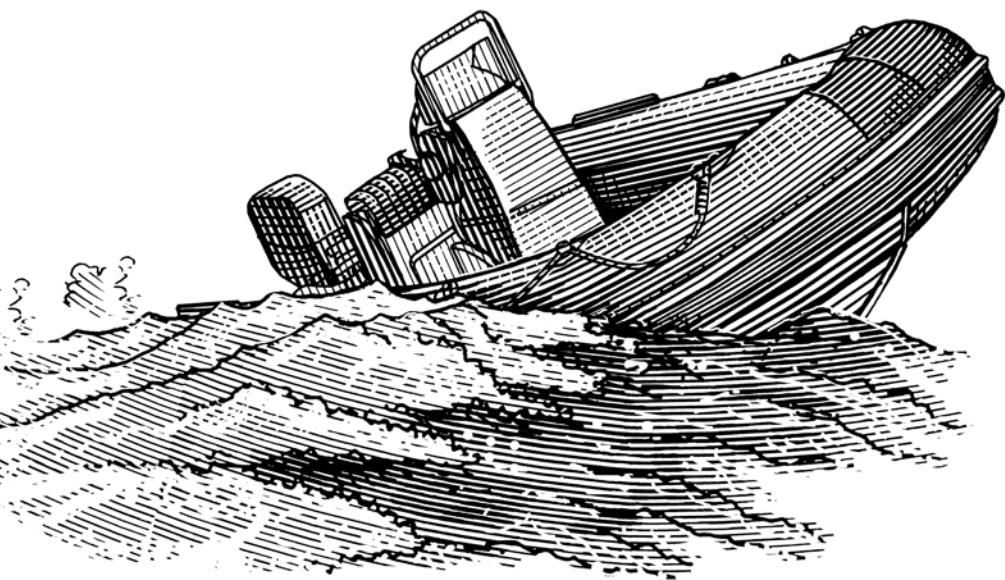
Otočí hlavu a tam, kde byl ještě před chvílí Zodiac, vidí jen jeho obrácenou skořápku na rozbouřeném moři, v němž zoufale bojují o život ostatní, kteří nárazem vypadli z lodi.

Zoufale očima pátrá po záblesku rezavých vlasů Hannah Wagnerové, ale svou kamarádku nikde nevidí.

Vidí jen kosatky. Ty se zdají být všude kolem ní.

Toto není sen.

Je to noční můra.

2

JACK POBŘEŽNÍ VODY CHILE

Jack McHenry, hráč číslo 711, se dívá pod sebe na hladinu moře.

Žraloci, pomyslí si.

Skvěle.

Ví o tom, že polovina soutěžících už je v Antarktidě.

Druhá polovina je spolu s ním tady, v Jižní Americe.

Ale před začátkem her určitě nikdo nic neříkal o tom, že v nich budou hrát roli žraloci.

To je vážně zatraceně skvělý.

Jak v armádě, tak i mimo ni byl praporčík Jack McHenry (*ve výslužbě*) vždycky nejvíc hrdý na to, že se nikdy ničeho nebojí.

Dokonce ani smrti.

Ale jak se tak díval na hladinu Tichého oceánu, která se převalovala mezi ním a ostrovem *El Fin del Mundo*, musel si být trochu neochotně přiznat, že všechno se zkrátka stane jednou poprvé.

Název ostrova v překladu znamená *Konec světa*.

Doufám, že to tak nebude, pomyslel si.

Jack se zná natolik dobře, aby věděl, že jeho život není ovládaný strachem ze smrti. Smrt viděl ve válce mnohokrát. Nejsou to ani všechny ty způsoby, jakým se na něm válka podepsala a stále podepisuje. Ne. Je to víc než to. Jsou to škody napáchané *uvnitř něj*.

Kdysi slyšel jednu větu, ale nevzpomínal si, kdo ji vyslovil: stárnutí není pro slabochy. A on si tehdy pomyslel: *tak stárnutí je drsný? Vyzkoušej si posttraumatický stres šitý na míru. A ten v sobě nos jako mrtvou váhu*. Zavřel na okamžik oči, nejen proto, aby se nemusel dívat na žraloky, kteří plavali pod ním, a potřásl hlavou, jak se snažil vyčistit si hlavu od výjevů, které nikdy nezmizely. Ve svém věku Jack věděl jednu věc, kterou se naučil tím těžším způsobem: čas nedělá výprodeje, nezbavuje se věcí ze zásuvek a skříní. Čas hromadí. Čas je *sběratel*.

V tomto okamžiku má najednou pocit, jako by nikdy neodešel ze služby a byl stále členem své elitní jednotky. Žije, ačkoli tolik chlapů, s nimiž sloužil, už je po smrti. Vzpomínal si na to, jak plný energie se cítil na každém nasazení do akce, jak pronásledoval své cíle a měl pocit, že dělá něco důležitého. Že něco mění k lepšímu. A tohle byla přesně ta část, na kterou chtěl vzpomínat.

Chtěl pomáhat lidem, chtěl, aby na něj zase spoléhali. Chtěl to víc než cokoli jiného, i když už byl dlouho v civilu. A právě proto, kromě těch peněz, samozřejmě, se chtěl stát součástí tohoto dobrodružství. Tihle lidi, ti, co tyhle hry vymysleli, od samého začátku mluví o nebezpečí. Stálo to už v tom prvním dopise, co dostali. Vědí vůbec, co to je? Co kdyby si to pro změnu zkusili sami? Třeba takový noční útok, kdy svět vybuchne a roztrhne se do všech stran, bez varování, bez pravidel. V takové chvíli je důležitá jediná věc: přežít.

Jack ze zkušenosti věděl, že to jediné, co člověk může dělat, je využít strach ve svůj prospěch, proměnit jej ve svou sílu. I toto se naučil tím těžším způsobem. Už o tom tady s několika lidmi mluvil.

Dokonce se něco z toho pokoušel vysvětlit tomu anglickému mladíkovi, Rupertu Chadwickovi, na kterého se snažil už od setkání v Ohiu všemožně dohlížet. Jack hned poznal, že Rupert je báječný kluk, který se ve svých čtrnácti snaží vystupovat, jako by byl starší, než ve skutečnosti je, a odvážnější, než by kdokoli v jeho věku měl vůbec důvod být. Jack netušil, proč ten, kdo doopravdy vybíral soutěžící, sáhl po někom takhle mladém. Nezáleží ale na tom, jak se sem Rupert dostal, ale jen na tom, že tady teď je. I když je Jackovi jasné, že se musí z dlouhodobého hlediska soustředit na své vlastní zájmy a na žraloky z toho krátkodobého, rozhodl se udělat všechno, co bude v jeho silách, aby toho kluka ochránil.

Protože díky němu ještě předtím, než byly hry oficiálně zahájeny, měl po dlouhé době pocit, že má zase v životě nějaký cíl a smysl. Rupert se stal pro Jacka McHenryho součástí daleko významnějšího poslání.

„Nevím, co se ode mě čeká. Nebo jak se mám chovat,“ řekl mu Rupert chvíli před tím, než se dnes nalodili.

„Hele, na mě jsi už stačil udělat dost velký dojem,“ opáčil Jack.

„To teda nevím čím,“ podíval se na něj Rupert s upřímným překvapením.

„Tím, že se chováš tak přirozeně, jako bys sem patřil,“ odpověděl mu Jack.

„Vážně si to myslíte?“ zeptal se Rupert rozzářeně. Bylo jasné, že zoufale touží po pochvale. „Protože já se někdy cítím

úplně mimo. A není to jen proto, že jsem tak daleko od mámy a od táty.“ Pak pohlédl stranou. „Máte nějaké vlastní děti, pane McHenry?“

„Říkej mi Jacku.“

„Takže... máš nějaké vlastní děti, Jacku?“ zopakoval poslušně Rupert.

Jack nastavil sevřenou pěst a Rupert se jí dotkl tou svojí. „Možná teď už mám,“ mrkl na něj.

Soustřed se, připomněl si Jack.

Vzdálenost od lodi k ostrovu byla jen o něco víc než půl kilometru. V tomto směru se Jack neměl čeho bát; když byl ještě u armády, musel si poradit s mnohem většími vzdálenostmi. Tato nebyla pro tak dobrého plavce, jakým je, žádný problém. *Ale pokud jde o Ruperta...*

Ne, v okamžiku, kdy jim bylo řečeno, že loď už dál nepojede a že musí zbytek cesty na *Konec světa* uplavat, se stali nejdůležitějším problémem žraloci.

Jack se dívá do vody; vidí tam dole žraloky bělavé i žraloky tygří. Snadno je od sebe dokáže rozeznat, protože vyrůstal v Galveston Bay a v době, kdy byl ještě arogantní usmrkanec, dostal se k nim v pocitu vlastní nesmrtelnosti nebezpečně blízko. Co dalšího ještě ví? Hlavně to, že ti žraloci tam dole si jen tak nezašli zaplavat.

Fajn. Takže do toho. Proto jsme přece tady, ne? Teď začne skutečná zkouška.

Nepřijel sem z ropné plošiny v Midland Basin, aby prohrál ještě dřív, než se na ten zatracený ostrov vůbec dostane. Ne, když je v sázce tolik a když má šanci vyhrát sumu tak obrovskou, že by si ji nedokázal představit ani v těch nejdivočejších snech.

Ale na stole je kromě těch peněz ještě něco dalšího, a to *něco* v první řadě přitáhlo Jacka k tomu, aby se dal do armády: je to možnost, jak získat druhou šanci – a svou poslední – dát svému životu smysl.

Takže si teď v duchu opakoval to, co říkával svým vojákům, když se chystali vyrazit do akce: „Budeme si na umírání muset vybrat jiný den.“

Mise mu chyběly. A v tom byl ten problém.

Naposledy se rozhlédl po Rupertu Chadwickovi a doufal navzdory všemu, že ten kluk umí dobře plavat.

Pokud ne...

Žralokům bude úplně jedno, jak moc je statečný.

3

ALEK ANTARKTIDA

Alek Andrichová strávila ve vodě teprve pár vteřin, ale už teď se bojí tak jako nikdy. Zateplenou bundu má nasáklou slanou vodou a její tíha ji táhne dolů. Celé tělo jí rozřezávají nelítostné čepele chladu, prsty ji přestávají poslouchat.

Snaží se dohlédnout za kosatky, které jsou asi osm, možná deset metrů dlouhé. Najednou se vodou znovu rozlehnou hluboké vibrace. Tohle není velryba. Nejde o přirozený zvuk. Kosatky nezapadají do žádného plánu, jaký si dokáže představit. A to nejspíš znamená, že momentálně to tady nikdo neřídí. Na takové myšlenky ale teď není čas. Začne se rozhlížet po ostatních, které náraz vymrštil ze Zodiaku společně s ní.

A pořád se nejvíc dívá po Hannah.

Projdeme tím společně, řekla Alek své kamarádce. *Slibila jsem jí to.*

Už teď vidí na hladině obrysy objektů – tmavé bundy, končetiny, možná celí lidé. *Jsou mrtví?* Není možné to zjistit. Rychle se za ně zkouší pro každý případ pomodlit, ale rty má ztuhlé a neohebné.

Snaží se křičet: Hannah!

Jazyk má ale už příliš ztuhlý mrazem. Zmrzlé má i plíce; je to, jako by se snažila dýchat skrz tabuli skla.

Výkřik jí umírá v hrdle.

Začíná klesat pod hladinu.

Takže tohle je ono.

Myšlenky k ní přicházejí bez ladu a skladu čím dál rychleji, jako by se její mysl před vypnutím snažila ještě rychle přehrabat ve složkách jejího života. Nedokáže s tím nic dělat. Myslí na svou mladší sestřičku, která jí říkala *Alek, ledová královna*, což byla postava z animovaného filmu, na který se spolu dívaly. Ten film byl o vztahu dvou sester. Jako byly ony dvě.

Alek nemohla svou sestru zachránit, když na její školu dopadla bomba, ale rozhodla se, že než umrzne, zachrání aspoň Hannah. Nejdřív ji ale musí najít.

Neopovažuj se mi umřít, Hannah Wagnerová.

Alek konečně v dálce spatří několik dalších soutěžících. Plavali k převrácenému Zodiaku a hledali něco, cokoli, čeho by se mohli držet. Kosatky se drží poblíž, potápějí se a zase se vynořují, cákají ocasy, jako by to pro ně byla nějaká hra.

Netušila, co tihle dravci dělají lidem, kteří plavou v jejich blízkosti, ale na tom asi nezáleží. Stejně ji jako první dostane voda.

Z této situace není úniku. Alek si alespoň žádnou cestu ven nedokáže představit.

A pak zahlédne asi o dvacet metrů dál Hanniny rezavé vlasy. Hannina hlava se pohupuje tváří dolů na neklidné hladině. Alečino tělo se chce obrátit k Zodiaku, dostat se co nejdřív k čemukoli, co plave. Místo toho se ale vydává směrem k Hannah.

Ale mezi ní a dívkou se vynoří další kosatka, která plave rovnou k ní. Je obrovská a plave rychle. Je jasné, že do Alek co nevidět vrazí.

„Prosím, ne,“ zašeptá Alek.

Nikdo ji neslyší.

4

JACK POBŘEŽNÍ VODY CHILE

Jack a ostatní soutěžící, kteří mířili na *El Fin del Mundo*, na *Konec světa*, obdrželi instrukce.

Jakmile dorazí na ostrov, musí projít džunglí, která se hemží smrtelně jedovatými hady a pavouky většími než lidská pěst. Pokud tuto cestu přežijí, bude následovat krkolomný více než třisetmetrový strmý výstup na nejvyšší bod ostrova. Pak znovu sestup po *La Montaña Serpiente*, Hadí hoře, a cesta skrze další džungli. Poté se nalodí do malých člunů, které je odvezou k mateřské lodi.

Ale nejdřív ze všeho se musí vypořádat s těmi zatracenými žraloky.

Jack přemýšlí, jestli i žraloci měli být od začátku součástí zkoušky. Jestli se s nimi od počátku počítalo. Co by si z toho měl vzít za poučení ohledně těchto nebezpečných her? Jak je hrát, aby nakonec zvítězil? A co to celé vypovídá o lidech, kteří tyto hry organizují?

Jako člen elitní zásahové jednotky byl připravený přizpůsobovat se měnící se situaci v poli. A právě teď se situace změnila,

a to ještě předtím, než vůbec vkročil nohou na ostrov *Konec světa*.

„To tak smrdí oceán, nebo máš takový strach, McHenry?“ uslyší Jack za sebou.

Ani se nemusí otáčet; dobře ví, kdo to řekl: Ant Tipton, hráč číslo 3, bývalý britský mariňák a dnes majitel soukromé polovojenské bojůvky, který by se choval k Jackovým elitním vojákům jako k zobákům v přijímači. Od té chvíle, co se v Ohio skoro poprali, Ant nevynechá jedinou příležitost, kdy může Jacka provokovat a vysmívat se mu.

Jack se zhluboka nadechl. „Já jsem v pohodě,“ odpověděl mu klidně. „A co ty?“

„Raději se starej sám o sebe,“ odsekl Tipton. „Nepotrvá dlouho a ti žraloci ode mě budou pelášit pryč jako zajíci. Jen z čirého respektu, chápeš. Možná jim poradím, aby se vydali za tebou. Třeba si s tebou budou chtít trochu pohrát.“ Tipton se v duchu pousmál: tohle prostě zbožňuje – popouzet, provokovat, okamžik, kdy se mu podaří obrátit dva nebo více lidí proti sobě.

Jack se na něj nevzrušeně usměje. „Mám lepší nápad.“

„Nepovídej, kamaráde!“

Jack chvíli mlčí, ale pak se na Tiptona podívá. „Můžeš mi políbit prdel,“ řekne a Tipton se kašlavě zasměje.

Od Ohia je s nimi neustále Hostitelův hlas, který jim předkládá pravidla, jež se mění a přelévají jako pohyblivý písek. V každém slovu je zastřená hrozba. Všechno je příliš jasné. Příliš vyrovnané. Jako by slova nejprve vycházela ze stroje a teprve potom z lidských úst. Zrovna teď se začal ozývat z reproduktoru na zádi lodi.

„Zbývají dvě minuty, než se shromáždíte na bočních plošních,“ ozval se Hostitel. „Ty budou následně spuštěny k hladině. Tam na vás čeká první překvapení: naši hladoví kamarádi. Budete mezi nimi plavat k ostrovu. Na ostrově se vydáte na vrchol *Snake Mountain*. Pak se vraťte k lodi, ideálně aniž by vás něco pokousalo, uštklo nebo jste se jinak zranili. Pokud to ovšem dokážete. A pamatujte na následující: nehodnotíme pouze to, co dokážete vy sami. Hodnotíme i vaši interakci s ostatními. Každé slovo. Každé rozhodnutí. Každé zaváhání. Považujte tuto zkoušku za jakousi... kalibraci.“ Nastala krátká pauza. A pak... „Individuální výkony mají svůj smysl. A boduje se i stabilita týmu. Večer se na lodi sejdem u příjemné a zasloužené společné večeře.“

Jack cítil, že se usmívá. Ne proto, že by na Hostitelových slovech bylo něco směšného. Ale proto, že v něm cosi zapadlo na své místo.

„Když se na tebe tak dívám, přemejšlím, jestli na tom bylo něco legračního,“ poznamenal k němu Tipton podezíravě.

„Jen pro mě,“ ujistil ho Jack McHenry.

Velice dobře ví, že je to kvůli jisté nezlomnosti, kterou nosí hluboko v sobě. Která je základní stavební součástí jeho DNA. Podívá se na tetování, které má na levém předloktí: *Nikdy neprohrávám*.

A dnes s tím rozhodně nehodlám začít, pomyslí si Jack těsně předtím, než dopadne do vody.

5

WYATT ANTARKTIDA

Wyatt Jordan nevěřícně hledí na to, jak se přímo před jeho očima obří kosatka noří z vody a vyskakuje kolmo vzhůru. Když dopadne zpět, vyšle jeho směrem cosi, co vypadá jako přílivová vlna, a ozve se zvuk, který se nejvíc podobá silnému sonickému třesku.

Wyatt ví, že by si takovou podívanou plnou syrové krásy nesmírně užíval, nebýt toho, že na něj mozek zoufale křičí, aby se snažil přežít. A i když o sobě ví, že to se slovy umí skvěle, vůbec si není jistý, že by dokázal tu scénu, která se před ním odehrála, dostatečně barvitě popsat.

Teď si však dělá starosti jen o Hannah.

Netuší, proč pro něj začala být tak důležitá, a navíc tak rychle. Ale stalo se to. Wyattovi je jasné, že i on se jí zamlouvá.

Ale vzápětí si pomyslí: *to proto, že mě ještě doopravdy nezná.*

Wyatt Jordan si není jistý ani tím, že se zná on sám. A netuší, jak moc by se měl bát. Neví, co by měl dělat dál. Trošku o této hře mluvil s Hannah i s Alek, tou vysokou ženou z východní

Evropy, s níž se Hannah také sblížila. Mluvily spolu o tom, jak obě těžce nesou, když nemají věci pod kontrolou, a Wyatt se s jejich názorem dokázal plně ztotožnit. Třeba ta věc, kterou zažíval v dětství – deprese jeho matky. Nedokázal jí nijak pomoci a ona nedokázala pomoci jemu. Proto se Wyatt vždycky pyšnil, jak to sám označoval: že se nikdy neztrácí v zápletku.

Ale tady venku ani netuší, jaká ta zápleтка ve skutečnosti vlastně je. Jen hluk. Chlad. Voda. Panika.

Mozek Wyattovi nabízí poměrně zbytečnou myšlenku: jediný příběh, který zbývá, je příběh přežití. Není ještě ve vodě tak dlouho, ale už začal vnímat, že mrzne, a musí bojovat, aby donutil své ruce a nohy k pohybu. Cítí, že nemůže dýchat. Přestávají ho poslouchat ruce. Nakonec se mu s obtížemi podaří nadechnout. Pak ještě jednou. Šlape vodu; jeho bunda mu znemožňuje pohyby a připadá mu spíš jako svěrací kazajka.

Je mu jasné, že musí začít plavat.

Ale ani za nic nedokáže posoudit, kterým směrem to bude nejbezpečnější.

Zahlédne ve vodě rezavé vlasy, ale vidí, že Hannah se vznáší na hladině tváří dolů. A nenávidí se, když se mu v hlavě začíná odvíjet výpočet: jak dlouho člověk takhle může ležet ve vodě, než už je pozdě.

Vtom si všimne Alek Andrichové, která k Hannah plave různými tempy, jako by na tom závisel její vlastní život. Najednou se vynoří kousek od ní další kosatka a plave přímo na ni, ale v poslední chvíli skoro elegantně změni směr a proplave kolem. Tím vytvoří vlnu, která ji odnese o kus dál, ale nepotopí ji.

Wyatt od začátku věděl, že v těchto hrách může někdo přijít o život. Jen nepovažoval za možné, že by to mohl být zrovna on.

Ted musí plavat, aby si zachránil život a aby se pokusil zachránit život i Hannah, i když v té brutální zimě celé jeho tělo začíná tuhnout.

Do rukou a nohou ho chytají křeče. Ruce ho už vůbec neposlouchají. V tom je ta hrůza – tělo mu vypovídá službu dřív než mozek. Ostré pálení mrazivé vody na tvářích je stále bolestnější, jak se snaží dělat další a další tempa. Jeho těžké, vodou nasáklé oblečení ho zpomaluje a stahuje dolů. Něco na jeho zápěstí u rukavice jednou zabzučí, krátce a precizně, jako by ten drobný přístroj tento okamžik nějakým způsobem zaznamenával.

Dostává se k těm dvěma ženám blíž. A pozoruje, jak se někteří soutěžící, kteří leželi na hladině tváří dolů, začínají hýbat.

Hannah se ale ani nepohne.

„Tady jsem!“ podaří se mu vykřiknout. „Už jdu!“

Pořád vidí, jak Hannah splývá na hladině; její husté zářivě rezavé vlasy tvoří kolem její hlavy barevnou skvrnu, která ostře vystupuje proti okolní šedi.

Dvacet metrů, možná méně...

A pak vidí kousek od sebe další černobílou kosatku, jak plave k němu a je mu blíž, než je on k Alek a Hannah. *Dobrý bože!* Tahle je z nich největší, hlavou hladce proráží vodu. Je tmavá, obrovská a je od něj tak blízko, že vidí bledé okraje jejích zubů.

A Wyattovi se najednou rozbřeskně: nikdo je nepřijde zachránit. Ale stejně plave dál a odhodlaně kope nohama.

6

JACK POBŘEŽNÍ VODY CHILE

Jack chce být ve vodě jako první. V dobách, kdy ještě nosil uniformu, vždycky věřil v to, že člověk vede své mužstvo zepředu.

Takže teď je první i v turbulentních vodách Pacifiku. Žraloci kolem něj začínají okamžitě s ostražitým zájmem kroužit, což je přesně to, co čekal.

Jack se snaží mít co nejvíc z nich ve svém zorném poli. Soustředí se na ně a na nic jiného.

Pokud si s nimi nic nezačneš, nechají tě na pokoji.

Taková je aspoň pracovní teorie. Jack je ale rozhodnutý nesázet na její platnost svou kůží.

Začíná plavat pravidelným kraulem k ostrovu. Připomíná si, že je důležité zachovat stabilní a vyrovnané tempo a sám pro sebe a pro svůj duševní klid předstírá, že je v prostřední dráze olympijského stadionu a z obou stran vedle něj jsou další plavci.

Opakuje si, že tady nejde o sprint.

Nesnaží se překonat rychlostní rekord. Nesnaží se nasbírat body za čistotu stylu. Snaží se jen o to, aby se dostal na břeh

s oběma rukama a nohama stále ještě připevněnýma k tělu. Jack se zkrátka snaží zůstat naživu. Pak musí vymyslet, jak se dostat přes zamořenou džungli, na vysokou neschůdnou horu a zpět.

Největší žralok, aspoň největší, kterého momentálně vidí, je přímo před ním. Takových deset metrů daleko. Jack chce, aby to tak zůstalo.

Tohle se naučil v dobách, kdy vyrůstal okolo žraloků a býval s nimi často ve vodě: to oni rozhodují, jestli je člověk jejich kořist, nebo ne.

A ve chvíli, kdy dají najevo, jak se rozhodli, je už většinou pozdě.

Za sebou Jack slyší cákání, jak další soutěžící skáčou do vody, a nepřítomně zauvažuje, jestli být ve vodě první byl opravdu tak brilantní nápad.

Možná jsem měl nechat jít jako prvního Tiptona.

Jack pozoruje velkého žraloka. Ten zase sleduje Jacka. Oba se rozhodují, kdo udělá první krok.

Nebo první chybu.

Jacka napadne, že se od něj trochu odkloní a poplave vodorovně s pobřežím v naději, že žralok o něj třeba ztratí zájem.

A teprve teď, jako by už situace nebyla dost nebezpečná a komplikovaná, Jack zahlédne stín dalšího žraloka – žraloka bělavého. Ten je od něj vzdálený ani ne tři metry a plave kousek pod ním. Zrovna pootočil celé tělo tak, aby na Jacka lépe viděl.

Dnes ne.

Jack se vrátí pohledem k velkému žralokovi, který stále pomalu krouží ve stejné vzdálenosti, ale nedělá to, co by si Jack zoufale přál.

Neplave pryč odsud.

No tak, kamaráde. Vypadni.

Jack jasně vidí, že má určité dobrých pět metrů, možná je ještě delší, bestie.

Je to žralok tygří, tím si je Jack naprosto jistý. Ten je známý tím, že žere kdykoli a cokoli. Možná i kohokoli? Teď začal neúhybně a pomalu připlouvat směrem k Jackovi. Bylo to tak jisté, jako že vyjde slunce, jak to říkával jeho otec.

Vypadalo to, jako by žralok Jacka přímo lákal, aby zareagoval. Aby mu usnadnil práci i rozhodování a sám ze sebe udělal návnadu.

Jack moc dobře ví, co by musel udělat v situaci, kdyby se k němu dostal žralok moc blízko. Neměl by jinou možnost. K záchraně svého života dostane jen jednu příležitost, jediný pokus.

Takže bude muset sebrat odvalu a použít jedinou taktiku, která zbývá: zešíroka se rozpráhnout a pořádně ho praštit přímo do čumáku. Tak se to naučil v Texasu.

Jack se ponoří kousek pod vodu a snaží se zklidnit.

Nic se neděje.

A pak si náhle všimne, že se žralokova pozornost upřela na něco po jeho levé straně.

A najednou se celá scéna změní, jako by někdo stiskl tlačítko. Jack nenápadně stočí zrak ve směru žralokova pohledu – hlavně žádné prudké pohyby, teď ne – a uvidí dalšího plavce.

Je to někdo, koho Jack okamžitě poznává.

Jimmy Donaldson.

Sám MrBeast.

I když je zaražený z toho, že ho tady vidí, je Jack ještě víc v šoku, když si všimne, že se ten chlápek na něj doopravdy usmívá. Jako by říkal: *dýchej, hýbej se, nezavdej jim žádný důvod.*

Neviděl ho od chvíle, co se spolu nalodili.

Jimmy se mezitím chopí iniciativy a udělá jednoduché a nenápadné gesto: zůstaň nablízku. Nepanikař. Jack mu jaksi přirozeně důvěřuje. Důvěřuje jeho klidu. Tomu, jak se pohybuje, jako by panika byla jen jednou z možností.

A tak Jack udělal, co mu bylo naznačeno. Bez váhání. A znovu ucítil, že jeho náramek zavibroval a vyšel z něj drobný výboj tepla: jako by si jejich opatrné bezeslovné interakce někdo všiml.

Když se oba vynoří nad hladinu, Jimmy se na Jacka podívá. „Tak co? Bavíme se?“ zeptá se.

Takhle zblízka připadá Jimmy Jackovi jaksi jiný. A pak si uvědomí, že jeho odvážné chování je jen maska. Ale kvůli čemu? *Kvůli mně*, došlo mu najednou. *Jimmy se chová, jako by bylo všechno v pořádku, aby se nikdo, na koho narazí, nepoddal strachu.*

„Zábavy jsem si užil na jeden den až dost,“ odpověděl Jack a trochu lapá po dechu.

„Budeme v pohodě,“ přikývne Jimmy.

„To řekni těm žralokům,“ opáčí Jack.

Jsem tady s největší youtuberskou hvězdou pod sluncem, pomyslí si, a mám pocit, že jsme tu my dva proti celému světu. Jestli on dokáže vést lidi svým příkladem, já to dokážu taky.

„Budeme se držet u sebe,“ řekne Jimmy. „Ještě se neorientuju v pravidlech. Ale jedno vím úplně jistě: chtějí, abychom byli každý sám.“

Jack očima zkontroluje, jestli se k nim nejbližší žralok nepřiblížil ještě víc.

Naštěstí ne.

Zatím.

„Když myslíš,“ odpoví.

„Je velké štěstí, že ve vodě není krev,“ poznamená Jimmy. „Tohle je jejich přirozené prostředí, takže panika je jediný nepřítel, kterého můžeme mít skutečně pod kontrolou. Reagují na ni. Takže jim ji nesmíme poskytnout. I kdybychom to museli hrát. Musíme se chovat odvážně.“

„Chápu,“ přikývne Jack.

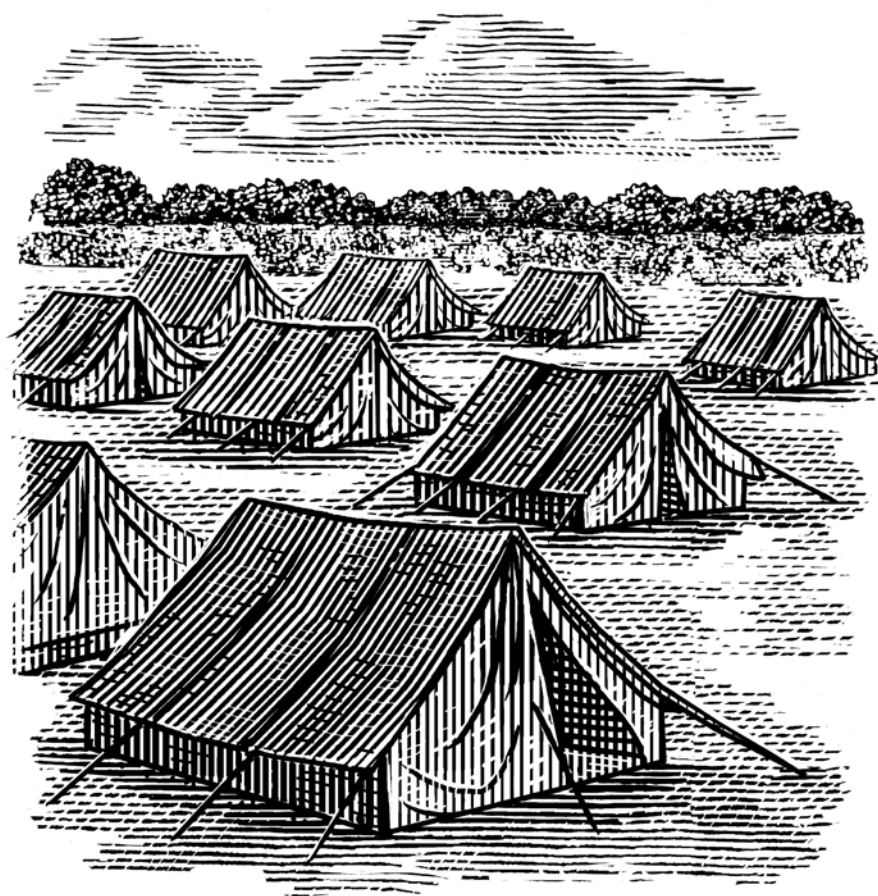
„Takže do toho,“ řekne Jimmy.

„K ostrovu?“ zeptá se Jack.

„Ne,“ oduší Jimmy. „Musíme předstírat, že jsme ještě odvážnější,“ řekne.

A začne plavat přímo k nejbližšímu žralokovi.

Jack plave za ním.

ČERVENÉ STANY

(KDESI V OHIU, PŘED 81 HODINAMI)

7

Stáli na sklizeném, zválcovaném kukuřičném poli a na horkem popukané zemi ležely vyschlé stonky a kolem se vznášel nasládlý pach nahnílých kukuřičných plev. Bylo jich tisíc. Muži a ženy ze všech koutů světa, stáli tu rameno na rameni, jako by je sem někdo spustil shůry. Ze všech stran je obklopovaly rudé stany; zdálo se, že jich je stejně tolik jako lidí.

Na první pohled jich bylo příliš mnoho na to, než aby se daly spočítat. Byly naprosto stejné. Čisté. Jejich červená barva byla... až příliš jasná. Příliš... záměrná. Barva, která signalizuje varování před něčím téměř... hmatatelným.

Jakmile sem přijeli, byla jim přidělena čísla. Jeden ze strážných jim kolem zápěstí připnul tenký černý náramek.

„Kvůli bezpečnosti,“ řekl. Nepůsobilo to tak.

Všude stály ozbrojené stráže oblečené v černém. V rukou tito černooděnci drželi pušky, které vypadaly jako vojenské. Působili vycvičeně, ostražitě; byli připravení. Ne, že by těmi puškami přímo mířili. Ale nedrželi je ani uvolněně. Nikdo nekřičel, nikdo neštěkal rozkazy. Nevypadali jako muži, kteří čekají nějaké potíže. Vypadali spíš jako muži, jimž bylo přesně vysvětleno, jak budou potíže vypadat a jak rychle skončí.

Nikdo nevěděl, co je uvnitř stanů.

A k čemu vlastně ty stráže?

Od chvíle, kdy předešlého dne přijeli sem do Ohia na místo někde mezi Clevelandem a Cincinnati, na místo, které se jaksi vzpírá tomu, aby se nějakým způsobem dalo vztáhnout ke skutečnému místu zaznamenanému na mapě, nebyl nikomu povolen vstup do stanů, soutěžící se k nim dokonce ani nesměli přiblížit.

V dopise byli ujištěni, že nikde nebudou žádné kamery. Objektivy umístěné nad vchody do stanů tento slib zpochybňovaly... byly naprosto tiché, visely vysoko a všechno sledovaly. Jakmile si jich Hannah Wagnerová všimla, už nedokázala nevidět to, jak se chvílemi nachylují na jednu či na druhou stranu. Nesledovaly všechny, jen některé z nich.

Bylo jim nařízeno, aby si vypnuli mobilní telefony, prý je dostanou po první zkoušce zpět. Podepsali také smlouvy, celé stohy smluv, přesně formulované a téměř nesrozumitelné. Působily, jako by jejich hlavním úkolem bylo zahltit je slovy a významy. Na titulní stránce byla tato akce nazvána *Hodnocení schopnosti odolat a vzdorovat nepříznivým okolnostem v humanitárním kontextu*. Nikdo se tomu pojmenování ani náznakem neusmál.

Tisícovka vybraných různorodých lidí... Byli sem letecky dopraveni ze svých nejrozumnějších domovských zemí, přičemž naprosto netušili, čemu budou čelit, nedostali žádné jiné informace, jen to, co jim Jimmy popsal ve zvacím dopisu. O hrách nevěděli vůbec nic. Ani o tom, kde se budou odehrávat.

Prozatím se bezcílně motali kolem a pokoušeli se uhádnout, co znamenají čísla, která jim byla přidělena. Tisíc nervózních lidí v ohraničeném a stísněném prostoru. Je slyšet šeptání v různých

jazycích. Někteří se modlí, jiní přecházejí sem a tam. Ještě další stojí skoro strnule na místě.

Wyatt Jordan přemýšlí, proč jsou tady vůbec zapotřebí ozbrojené stráže.

„Jsou tady ti muži proto, aby nás chránili?“ zeptala se ho Hannah Wagnerová.

Stojí vedle Alek, vysoké Východoevropanky, která vyzařuje klid, jenž působí skoro nacvičeně. Wyatt nedokáže poznat, jestli je Alek tak statečná, nebo už má zkratka až po krk věčného strachu.

„Ale před kým?“ podívá se na ni. „Nebo možná spíš před čím?“

Přímo před ním stojí muž, který se představil jenom jako Jack. Vypadá drsně, má jižanský přízvuk a tetování na pažích, která vypadají, jako by mu do kůže inkoust vpálilo samo slunce spolu s tmavým opálením.

Jack sleduje Wyattův pohled na pušky. Ani nemrkne. Jen se obrátí k Wyattovi a řekne: „Možná spíš čekají, že nás budou muset chránit před sebou navzájem.“

Wyatt se skoro rozesměje; pak si to rozmyslí. Protože mu to dojde.

„Takhle to vůbec není,“ uslyší za sebou Wyatt.

Všichni se otočí.

„Ahoj,“ pozdraví je vysoký mladý muž se širokým upřímným úsměvem. „Já jsem Jimmy.“

„No to mě podrž!“ vykřikne Wyatt, protože zčásti je mu pořád ještě osm a dívá se na video, kde někdo komusi dává dům, jako by o nic nešlo.

„Ale jo,“ přikývne Jimmy a podá mu ruku. „A ty jsi Wyatt Jordan.“

8

Wyatt je jako zaražený do země a cítí se fascinovaný a oněmělý zároveň. Ten MrBeast, na jehož videích doslova vyrůstal, teď stojí přímo před ním.

„Vy... ty víš, kdo jsem?“ rozhodne se pro tykání.

Jimmyho úsměv změkne. „Ano. Několik z vás znám. Jména, tváře. A pokud jde o zbytek, dostal jsem základní údaje. Tebe taky znám, Jacku. I Alek. Opravdu si vážím toho, že jsi sem navzdory své situaci přijela.“

„Díky,“ odpoví Alek.

„Ale počkat... co...“ Wyatt se zakoktá a chvíli trvá, než se sebere. „Co tady vlastně děláš?“

Jimmy se rozhlédne kolem sebe. Podívá na stany, na strážce a ulpí pohledem na kamerách, které tady v žádném případě neměly být. Na okamžik vypadá velice vážně.

„No, řeknu ti to asi takhle,“ odpovídá a vypadá to, že volí svá slova velice uvážlivě. „Protože mě požádali, abych vás sem pozval svým jménem,“ vysvětluje, „cítíl jsem, že bych se tady první orientační den měl mezi vámi taky ukázat a pozdravit vás.“

„Orientační den,“ opakuje po něm Alek suše a trochu podrážděně.

„Vážně mi to tak trochu připomíná první den v nové škole,“ usměje se Jimmy.

„Nebo vojenský přijímač,“ poznamená Jack. Ani se nenamáhá maskovat své podezření. „Vysvětlíš nám, co se to tady vlastně děje?“

„Určitě ne do detailů,“ pokrčí Jimmy rameny. „Rád vám ale povím to, co bylo řečeno mně. Ale je jasné, že nevím, co všechno nevím.“

„A co aspoň nějaké hlavní body?“ zeptá se Alek a mimoděk podupává nohou.

Jimmy přikývne. „Ty jsem se snažil vypsát v dopise, který jste všichni dostali. Aniž bych chtěl znít jako nějaký filozof, což určitě nejsem, to mi věřte, jsem doopravdy přesvědčený o tom, že pokud se tahle soutěž bude odvíjet tak, jak doufám, může být dnešek prvním dnem lepší budoucnosti. A to i pro mnoho takových lidí, kteří v lepší budoucnost už nemají žádný důvod věřit. Nepropůjčil bych svoje jméno, kdybych nevěřil, že jde o důležitou, poctivou a velkou věc.“

Wyatt toho o Jimmym ví doopravdy hodně. Teď se na něj dívá a myslí si: *vypadá tak mladě, že by sem mezi nás klidně zapadl.*

„Ty vážně věříš tomu, že někdo v mém věku, někdo jako já může být vůdce, jakého jsi popsal v dopise?“ zeptá se ho. „Nebo jako Alek? Nebo Hannah?“

„Nepodceňujte se,“ napomene ho Jimmy s entusiasmem. „Já sám nejsem zase o tolik starší než někteří z vás. K tomu, aby člověk zkusil něco podstatného změnit, nemusí nutně dosáhnout určitého věku.“

Wyatt ucítil, jak se mu po těch slovech stáhl žaludek. „Teda... nemám pocit, že bych měl bůhvíjaké vůdcovské schopnosti.“

„To, že jsi tady, není žádný omyl. Totéž platí pro Jacka. A pro Alek.“ Jimmy se na ně postupně povzбудivě usměje.

„Doufám, že máš pravdu,“ přikývne Wyatt a říká si, kolik toho Jimmy Donaldson o něm asi ví.

Pak se k jejich skupince připojí Rupert Chadwick, čtrnáctiletý kluk z Anglie. Wyatt se s ním předešlý den trochu bavil a už teď má pocit, že tohle dítě je na svůj věk neskutečně vyspělé a moudré. Tak trochu podobně jako Hannah Wagnerová.

„Takže tohle všechno byl tvůj nápad?“ ptá se Rupert Jimmyho a upřeně na něj hledí.

„Požádali mě, abych vytvořil koncept, vymyslel pár výzev, nadhodil určitou specifickou dynamiku,“ pokývne Jimmy. „Požádali mě o to lidé s velkou a konkrétní vizí pro lepší budoucnost lidstva. Pro lepší svět. A právě tato vize mě přesvědčila ke spolupráci.“

„V tom dopise jsi ale psal něco jiného,“ poznamená Alek. „Psal jsi, abychom ti věřili.“

„Myslel jsem to vážně. A teď, když jsem se s vámi všemi konečně potkal osobně, to myslím ještě vážněji,“ usmívá se Jimmy. Pak mávne rukou. „Nechci tady vyvolávat dojem, že mám pod palcem všechno, co se tu děje. Ale můžu vás ujistit o jedné věci: udělám všechno, co bude v mých silách, aby se hrálo fér.“

„Tak proč jsou tady třeba ty kamery?“ ptá se Alek. „V tom dopise jsi psal –“

„– že se nic nedostane na veřejnost. Že se nebude nic streamovat. Že nepůjde o reality show. Ty kamery jsou pouze pro vnitřní monitoring a pro bezpečnost. Je důležité, aby byli všichni v bezpečí.“ Na vteřinu se odmlčí. „Tak mi to aspoň vysvětlili,“ dodá.

Jack si té pauzy všimne. „Tak to není zrovna moc uklidňující.“

„Když mám být naprosto upřímný, zrovna jsem se jich na to taky ptal,“ odpoví Jimmy zamyšleně. „Ty kamery pro mě taky byly překvapením. A když jde o důležité věci, nemám překvapení příliš v lásce.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Nebezpečné hry*.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.